

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce: **H. R.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, k žalobě o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 15.2.2013, o nároku na starobní důchod,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobce adresoval žalované České správě sociálního zabezpečení (dále jen ČSSZ) podání ze dne 22.3.2012, ve kterém uvedl, že podává odvolání proti rozhodnutí vydanému dne 15.2.2013 jako nedůvodnému. ČSSZ postoupila toto podání Krajskému soudu v Ostravě. V odůvodnění svého podání žalobce uvedl, že: „Jako základ pro odmítnutí přiznání mi dávky u ČSSZ jste uvedli neschopnost potvrzení doby mého zaměstnání, neboť chybí příslušný doklad. Proto přikládám notářsky ověřenou kopii potvrzení vydaného v Prunéřově dne 28. 08. 1982.“

Uvedl, že podle informací, které obdržel od sociálních služeb v průběhu zaměstnání na stavbě elektrárny Prunéřov, částka ve výši 50 % jeho

tehdejšího platu byla převáděná na důchodové pojištění. Tázal se, kde se tyto jím vydělané peníze nachází. Za situace, kdy na území České republiky odpracoval celkem 22 měsíců (tj. 20.10.1980-31.08.1982), bydlel na ubytovně pro dělníky pronajaté investorem, měl dočasnou pobytovou kartu a právo na práci na území České republiky, byla mu poskytována státní zdravotní péče, a to za stejných podmínek jako státním příslušníkům České republiky, je nemožné, aby nebyly doklady prokazující tyto skutečnosti a potvrzující jeho pojištění. Je rovněž nemožné, aby při práci v těchto obtížných podmínkách nebyl pojištěn.

Žalovaná v písemném vyjádření ze dne 30.7.2013 uvedla, že ze spisové dokumentace žalobce se zjišťuje, že tento prostřednictvím polského nositele pojištění uplatnil dne 20.1.2012 žádost o starobní důchod, která dle prezentačního razítka byla žalované doručena dne 29.8.2012. Přílohou žádosti je i formulář E 205 PL, na němž polský nositel pojištění potvrzuje dobu pojištění, získanou žalobcem na území Polské republiky podle polských právních předpisů. Počátek takto potvrzené doby pojištění je datován 1.9.1957 a trvá s přestávkami až do 31.12.2003, včetně doby pojištění od 15.9.1964 do 31.7.1993 v rozsahu 346 měsíců a 16 dnů což znamená, že toto období je polským nositelem pojištění hodnoceno v plném rozsahu, tedy včetně žalobcem požadované doby od 10.10.1980 do 31.8.1982, a jedná se tudíž o polskou dobu pojištění.

Poukázala na čl. 6 nařízení 883/2004 a čl. 57 nařízení 883/2004, bod 1, 2, 3.

Uvedla, že co se týče doby pojištění žalobce od 20.10.1980 do 31.8.1982, kterou jak tvrdí, měl získat podle českých právních předpisů na stavbě elektrárny Prunéřov, provedla žalovaná důkazní řízení, v jehož rámci se obrátila na zaměstnavatele, na které žalobce ve svých korespondencích odkazoval. Výsledek důkazního řízení však byl negativní. Uvedené písemnosti jsou součástí spisové dokumentace žalobce obdobně jako i žalobcem předložená špatně čitelná fotokopie potvrzení polského zaměstnavatele "Warszawskie przedsiebiorstwo budowy elektroniki i przemyslu "BETON-STAL", Budova Elektroval Pruneřov II, Pruneřov pow. Chomutov / Zjednoczone za kłady urzadzen jadowych, POLON, zaklad techniki jadowej, ul. Postepu Nr 7, 02-676 Warszawa, v níž se uvádí, že žalobce v době od 10.10.1980 do 31.8.1982 pracoval na budování elektrárny "Prunéřov II" v tehdejší Československu. V potvrzení je vyčíslena i finanční odměna, která za výkon práce žalobci náležela. Nicméně uvedené svědčí toliko o tom, že žalobce coby zaměstnanec polského zaměstnavatele byl vyslán na práci do České republiky. Je tak nezpochybnitelné, že žalobce sice pracoval na území České republiky, avšak pro zaměstnavatele se sídlem v Polsku. Pro hodnocení takové doby jako české doby pojištění by muselo být prokázáno, že žalobce byl svým zaměstnavatelem přihlášen k účasti na nemocenském a následně i důchodovém pojištění podle českých právních předpisů, přičemž nelze opomenout informaci, že žalobce, občan Polska, na území České republiky nikdy nebyl trvalým pobytem. Vystává tak otázka prokázání, zda-li žalobce z pohledu zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění, v platném znění, byl účasten nemocenského a následně i důchodového pojištění. Na odstranění uvedených nejasností odvisí další posouzení předmětné

věci jak podle nařízení 883/2004, tak i podle českých právních předpisů.

Dále žalovaná uvedla, že finanční odměna, o níž se uvedené potvrzení polského zaměstnavatele zmiňuje, má charakter "diety", poskytnuté žalobci po dobu pracovního pobytu v České republice, o jejichž výši i tento zaměstnavatel rozhodl. Pokud by tomu mělo být jinak, musel by český zaměstnavatel dostát svým zákonným povinnostem a vést o žalobci záznamy ve smyslu § 151 a následně vyhlášky č. 128/1975 Sb., avšak obsah spisové dokumentace žalobce, na jehož stěžejní dokumenty žalovaná poukázala, svědčí o tom, že žalobce byl po celou spornou dobu pojištěn zaměstnancem pro zaměstnavatele se sídlem na území Polska, nikoliv České republiky, což žalobce nikdy nepopřel. Spornou dobu pojištění zhodnotil polský nositel jako polskou dobu pojištění a koordinační předpisy neobsahují ustanovení, podle nichž by bylo možné dobu pojištění hodnotit duplicitně. Žalobce na území České republiky nezískal ani jeden rok doby pojištění podle českých právních předpisů. S ohledem na uvedené je žalovaná přesvědčena, že při rozhodování v předmětné věci postupovala zcela v souladu s českými právními předpisy a nařízením 883/2004 a vycházela přitom z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaná i nadále trvá na svém rozhodnutí ze dne 15.2.2013, č.j. X a navrhuje soudu zamítnutí žaloby.

V průběhu ústního jednání dne 10.9.2013 žalobce setrval na žalobě. Uvedl, že v Česku pracoval necelé dva roky, dosahoval výdělků přes 6.000,- Kč. Bylo mu řečeno, že z této částky je 50 % odváděno na důchodové pojištění. Zjišťoval v Polsku, že částky, které měly být odváděny na jeho důchodové pojištění, odeslány nebyly, tyto částky šly do českého důchodového pojištění.

II.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalované ze dne 15.2.2013 č.j. X, jakož i připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího. Při řízení o žalobě žalobce přitom krajský soud vycházel z ustanovení § 65 a násl. soudního řádu správního, jakož i ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 soudního řádu správního).

Provedeným dokazování soud zjistil, že:

- 1) Žalobce uplatnil nárok na starobní důchod prostřednictvím polského nositele pojištění (ZUS ODDZIAL W NOWYM SACZU) žádostí ze dne 20.1.2012, která byla doručena České správě sociálního zabezpečení (dále jen ČSSZ) dne 29.8.2012 (E 202 PL). K žádosti je připojen tiskopis E205-PL, tj. získaná doba pojištění žalobce v Polské republice.
- 2) Rozhodnutím ze dne 14.12.2012 č.j. X ČSSZ rozhodla tak, že žádost žalobce o starobní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 28 zákona č. 155/1995 Sb. a s přihlédnutím k článku 57 odst.1 nařízení Evropského parlamentu

a Rady (ES) č. 883/2004, zamítla. V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvedla, že účastník řízení nezískal ke dni 20.1.2012, tj. ke dni uplatnění žádosti žádnou dobu pojištění a nesplňuje tedy podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na starobní důchod podle českých právních předpisů a ani podmínku jednoho roku pro získání nároku na starobní důchod podle nařízení 883/2004.

3) Proti rozhodnutí ze dne 14.12.2012 podal žalobce námitky bez uvedení data, které doručoval prostřednictvím pošty ve Varšavě dne 2.1.2013.

4) Rozhodnutím ze dne 15.2.2013 č.j. X Česká správa sociálního zabezpečení zamítla námitky proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 14.12.2012 a rozhodnutí ze dne 14.12.2012 č.j. X potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvedla, že k námitkám žalobce přezkoumala napadené rozhodnutí v plném rozsahu včetně rozsahu podaných námitek. Zjistila, že účastník řízení dne 20.1.2012 uplatnil žádost o přiznání starobního důchodu z českého důchodového pojištění. V žádosti uplatněné prostřednictvím polského nositele pojištění účastník řízení uvedl, že pracoval v České republice v období od 20.10.1980 do 31.8.1982 na elektrárně Prunéřov II, v době od 21.8. do 3.9.1988 v Cukrovaru Hrochův Týnec a v době od 23.8. do 27.8. a od 17.9. do 13.10.1990 v ČKD Praha, Centrozap. Protože v evidenci ČSSZ se nenacházel žádný doklad od účastníkem označených zaměstnavatelů, ČSSZ provedla několik šetření o požadovaných dobách zaměstnání účastníka řízení v České republice, ale tato byla bezvýsledná. Dopisem ČSSZ ze dne 30.10.2012 byl účastník řízení proto vyzván k upřesnění údajů o svém zaměstnání v České republice a o jejich doložení originálními či úředně ověřenými fotokopii dokladů. Na tuto výzvu účastník řízení reagoval pouze předložením fotokopie dokladu o zaměstnání za dobu od 20.10. do 31.8.1982 na elektrárně Prunéřov. Z obsahu dokladu vyplývá, že se jednalo o zaměstnání pro polského zaměstnavatele, a tedy v uvedené době podléhala jeho výdělečná činnost účasti na polském sociálním pojištění. O tom svědčí skutečnost, že dobu od 15.9.1964 do 31.7.1993 má účastník řízení započtenou v plném rozsahu polským nositelem pojištění. Touto dobou jsou kryta i ostatní dvě krátkodobá zaměstnání (brigády) v Cukrovaru Hrochův Týnec a v ČKD Praha, Centrozap v České republice.

Z žádosti o důchod, kterou účastník řízení uplatnil prostřednictvím polského nositele pojištění je zřejmé, že získal v polském pojištění celkem 516 měsíců a 29 dní. S ohledem na skutečnost, že ani jedna z požadovaných dob zaměstnání na území České republiky nebyla prokázána a s přihlédnutím ke skutečnosti, že v uvedeném období byl účastník řízení sociálně pojištěn v Polské republice, ČSSZ šetření o těchto dobách pojištění uzavírá a konstatuje, že účastník řízení nemá ke dni 20.1.2012, tj. ke dni uplatnění žádosti, v České republice žádnou dobu pojištění. Vzhledem k uvedenému ČSSZ nezbyvá než napadené rozhodnutí potvrdit.

III.

Podle ustanovení § 28 zák. č. 155/1995 Sb. pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku,

popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.

Podle § 29 odst. 1 téhož zákona pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně

- a) 25 let a dosáhl aspoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (dále jen „důchodový věk“) před rokem 2010,
- b) 26 let a dosáhl důchodového věku v roce 2010,
- c) 27 let a dosáhl důchodového věku v roce 2011,
- d) 28 let a dosáhl důchodového věku v roce 2012,
- e) 29 let a dosáhl důchodového věku v roce 2013,
- f) 30 let a dosáhl důchodového věku v roce 2014,
- g) 31 let a dosáhl důchodového věku v roce 2015,
- h) 32 let a dosáhl důchodového věku v roce 2016,
- i) 33 let a dosáhl důchodového věku v roce 2017,
- j) 34 let a dosáhl důchodového věku v roce 2018,
- k) 35 let a dosáhl důchodového věku po roce 2018.

Podle čl. 6 nařízení 883/2004, nestanoví-li toto nařízení, příslušné instituce členského státu, jehož právní předpisy podmiňují: - získání, zachování, trvání nebo opětné nabytí nároku na dávky, - použití některých právních předpisů, nebo - přístup k povinnému, dobrovolnému pokračujícímu nebo dobrovolnému pojištění nebo vynětí z něj, získáním dob pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení, přihlíží v nezbytném rozsahu k získaným dobám pojištění zaměstnání samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, jako by byly získány podle právních předpisů, které tato instituce uplatňuje.

Podle čl. 57 nařízení 883/2004 bod 1.) bez ohledu na čl. 52 odst. 1 písm. b) není instituce členského státu povinna poskytovat dávky na základě dob získaných podle právních předpisů, které uplatňuje, které se berou v úvahu při vzniku sociální události, jestliže: - délka uvedených dob nedosahuje jednoho roku/, a - pouze na základě těchto dob nelze podle uvedených právních předpisů se získat nárok na dávku. Pro účely tohoto článku se "dobami" rozumí všechny doby pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení, které zakládají nárok na dotčenou dávku nebo ji přímo zvyšují,
bod 2) příslušné instituce každého dotčeného členského státu přihlížejí k době uvedené v odstavci 1 pro účely čl. 52 odst. 1 písm. b) bodu i),
bod 3) pokud by důsledkem použití odstavce 1 bylo osvobození všech příslušných institucí dotčených členských států od jejich povinností, poskytují se dávky výhradně podle právních předpisů posledního z těchto členských států, jehož podmínky jsou splněny, jako by všechny doby pojištění a bydlení získané a vzaté v úvahu podle právních předpisů v souladu s článkem 6 a čl. 51 odst. 1 a 2 byly získány podle právních předpisů tohoto členského státu.

Žalobce je občanem Polské lidové republiky. Pracoval na území Polska. Pokud pracoval na území České republiky v době od 20.10.1980 do 31.8.1982 na stavbě elektrárny v Prunéřově, pak jak vyplývá nejen z obsahu správního spisu, ale i z vyjádření žalobce, pracoval pro polského zaměstnavatele „Warszawskie przedsiębiorstwo budowy elektroniki i przemysłu Beton-stal. Nebylo prokázáno, že by žalobce byl svým zaměstnavatelem přihlášen k účasti na nemocenském a důchodovém pojištění podle českých právních předpisů. Uvedenou dobu pojištění zhodnotil polský nositel pojištění. Žalobce nezískal na území České republiky ani jeden rok pojištění podle českých právních předpisů.

Jestliže žalobce nezískal na území České republiky podle českých právních předpisů ani jeden rok pojištění, nesplňuje podmínky pro vznik nároku na starobní důchod, byť dosáhl důchodového věku.

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Vzhledem k výše uvedenému, po provedeném řízení a hodnocení důkazů (§ 77 s.ř.s.) soud žalobu zamítl, neboť není důvodná /§ 78 odst. 7 s.ř.s./.

Účastníkům řízení nebyla náhrada nákladů řízení přiznána, neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a úspěšná žalovaná ČSSZ nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona /§ 60 odst. 2 s.ř.s. a § 118d/ zák.č. 582/91 Sb./.

Výrok o nákladech státu je odůvodněn ust. § 36 odst. 2 soudního řádu správního, podle kterého náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

pokračování

- 7 -

19Ad 17/2013

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 10. září 2013

**JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně**